

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

57. Quando quis ex aliqua justa causa in confessione non confitetur aliquo peccatum, teneatur statim alteri confiteri, vel possit non confiteri usque ad tempus, in quo obligat praeceptum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

RESOL. LVII.

Quando quis ex aliqua iusta causa in confessione non confitetur aliquod peccatum, an teneatur statim alteri confiteri: vel possit non confiteri usque ad tempus, in quo obligat præceptum Confessionis?
Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. Ref. 54.

Sup. hoc in §. 1. Certe est varios esse casus, in quibus potest peccator, imò interdum teneatur confiteri aliqua peccata, tacendo alia mortalia, validamque nihilominus, & omnino utilem esse confessionem; sed difficultas est an postea teneatur peccator peccata mortalia, quæ ex iusta causa cum aliquo Confessario tacuit, statim ac commode sine periculo poterit alteri confiteri? Et affirmativam sententiam tenet Henriquez lib. 2. de penit. cap. 12. n. 3. qui in glossa, lit. F. citat Sotum. Sed probabilius mihi videtur sufficere, si illa peccata confiteatur cum accedat tempus, in quo obligat præceptum confessionis. Ita ex Suarez docet Jacobus Granado in de Sacram. contr. 7. tr. 9. disp. 5. sect. 1. n. 21.

RESOL. LVIII.

An peccatum ex iusta causa ommissum in confessione sit statim alteri Confessario, data opportunitate, confitendum, vel possit differri ad tempus annua confessionis?

Et notatur, quod peccata, quæ ex rationabili causa tacemus, sicut est, ut detestemur attritione, sicut alia, quæ in confessione explicantur.

Etiãque advertitur eum, qui habet iustam causam tacendi aliquod peccatum, non posse plura reticere, quam postulat iusta causa; unde si habet iustam causam tacendi furtum externum, vel peccatum reservatum, teneatur confiteri se habuisse voluntatem subripiendi, & actum internum in peccato reservato.

Et queritur, an qui ob vitandum scandalum debet sumere Eucharistiam, & habet peccata reservata, teneatur illa cum non reservatis Confessario manifestare, si non haberet potestatem in reservata? Ex part. 9. tract. 9. & Misc. 4. Ref. 57. aliàs 56.

Sup. hoc quod hic supponitur cum DD. infra in Ref. 63. & recitatur in principio Refol. 1. seq. not. & infra in Ref. 123. §. 1. vers. Quinto & addito Granado in Ref. 1. hujus not. §. Noradum est. paulo post initium, à vers. qui etiam optime. & infra in tr. 5. ex Ref. 37. §. 1.

§. 1. Suppono aliquando posse peccatorem teneatur, ut quando ex illo peccato grave damnum anime, corporis, famæ, vel fortunæ alteri probabiliter timetur. In his tamen casibus servandæ sunt hæc regulæ. Prima: si potes debes alium Confessarium adire, cui possis integrè confiteri: nec nisi urgente aliqua necessitate mortis, aut præcepto annuæ confessionis, vel sumendæ Eucharistiæ, aut magna utilitatis; alioqui differenda est confessio, præsertim quando brevi speratur copia Confessarii. Secunda: cum non potes peccatum in specie, vel actum externum, teneris saltem in genere, vel affectum internum confiteri, ea tantum circumstantia ommissa, ex cuius confessione posset peccatum in specie cognosci. Tertia regula sit quod interdum non solum potes, sed etiam teneris tacere peccatum in confessione: in iis videlicet casibus, in quibus non es dominus boni, cuius privatio ex tua confessione incurretur: ut in quibus timetur damnum spirituale

proprium, vel quodcumque damnum proximi.

2. Hoc supposito ad quaesitum Sot. in 4. disp. 18. q. 2. art. 5. in solutione tertij argumenti in fine, & Henriquez lib. 5. de Sacramentis, cap. 12. num. 6. affirmat, illud statim esse confitendum, nec licite differri posse ad tempus, in quo iterum recurrit præceptum annuæ confessionis. Fundamentum horum Authorum est; quoniam, ut docet Concilium Florentinum in Decreto de unione Armen. ad confessionem pertinet, ut peccator omnia peccata, quorum memoriam habet, suo Sacerdoti confiteatur integraliter. Quod etiam docet Tridentinum sess. 14. cap. 5. Sed hoc præceptum non implet qui peccata ex causa in confessione tacet; igitur teneatur statim atque confitendi opportunitas datur, illud confiteri, ut hoc præceptum adimpleat. Ex quo discrimen assignant inter peccata oblita, & ex causa ommissa: quod oblita non teneatur statim, sed possumus usque ad tempus sequentis anni differre, quando currit novum præceptum annuæ confessionis. Ratio quia illa non fuerunt in memoria peccatoris, quando peccator confitebatur.

3. Sed mihi magis placet opinio negativa Suarez de Penit. disp. 23. sect. 2. n. 8. cum sit eadem ratio ac de oblitis; quia qui ex iusta causa peccatum in confessione tacet præceptum confessionis adimplet; quia hoc non obligat, nisi ad integritatem formalem: ergo satisfactio præcepto de annua confessione: igitur non teneatur amplius illo anno confiteri. Confirmatur: quia per confessionem integram formaliter satisfacimus præcepto divino: ut patet de eo, qui in articulo, vel periculo mortis aliquod peccatum ex causa tacet; ergo etiam satisfacimus præcepto Ecclesiastico. Consequentia tenet à fortiori; antecedens constat; quia in eo casu ad confitendum obligat præceptum divinum. Nec obstat, quod qui in articulo, vel periculo mortis ex causa peccatum omisit, durante periculo, teneatur statim oblata occasione omisillum peccatum confiteri, quia hoc non oritur ex intrinseco jure talis confessionis, sed ex intrinseco periculo, ne possit amplius ingruente morte illud confiteri. Unde si periculum mortis cessaret, non teneatur illud statim confiteri, sed differre posset ad tempus annuæ confessionis. Concilium verò Florentinum, & Tridentinum, intelliguntur de confessione, quæ ordinariè fit; vel de peccatis, quorum peccator memoriam habet merè speculativam, sed practicam, & in actum redigendam.

4. Notandum est etiam hic, quod peccata, quæ ex rationabili causa tacemus in confessione, sicut esse ut detestemur attritione; sicut aliqua, quæ in confessione explicantur; eadem enim attritio, quæ est sufficiens dispositio pro confessio, est etiam sufficiens dispositio pro iis, quæ iusta ex causa tacentur. Nego autem, ea non subijci clavibus, saltem indirectè; ut oblita, quæ remittuntur simul cum confessio; nam subijci indirectè, est, ea hic, & nunc per signa contritionis, confessionem aliorum peccatorum à peccatore manifestari, quantum, salvo omni alio præcepto, manifestari possunt. Et hæc omnia docet Amicus in Cur. Theol. tom. 8. disp. 13. sect. 7. n. 123. & sect. 8. num. 145. & seqq.

5. Nota etiam cum Trullenchi ubi infra n. 16. Eum, qui habet iustam causam reticendi aliquod peccatum, juxta superius dicta, non posse plura reticere, quam postulat iusta causa, seu periculum probabiliter imminens: unde si habeat iustam causam reticendi furtum externum, teneatur confiteri

Sup. hoc in Ref. præterita, & infra in Ref. 63. Notandum est, & in fine Sult. Refol. 123. & ex Ref. 144. Secundo præbati, & supra in Ref. 56. cum sim in primis lin. dicitur Ref. cum eodem Sot. hic citato.

Sup. hoc in Ref. præterita, & infra in Ref. 63. & seqq.

Sup. hoc in Ref. præterita, & infra in Ref. 63. & seqq.